

Sygn.akt IC 1375/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Brzegu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Bułkowska-Boberska

Protokolant: st. sekr. sądowy Danuta Klimek

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014r. w Brzegu

na rozprawie

sprawy z powództwa

T. R.

przeciwko

D. S.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda T. R. kwotę **20.000,00** zł (dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 4.11.2013r do dnia zapłaty oraz kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
2. w pozostałej części powództwo oddala,
3. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Brzegu kwotę 2.500,00 zł tytułem kosztów opłaty sądowej od której powód był zwolniony.

Na oryginale właściwy podpis

IC 1375/13

UZASADNIENIE

Powód T. R. wniósł o zapłatę kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 10 000 zł tytułem odszkodowania wraz z kosztami postępowania i odsetkami stawowymi od dnia wniesienia pozwu. W uzasadnieniu żądania podniósł, że w dniu 11.10.2012 roku został uderzony przez pozwanego pięścią w twarz co spowodowało upadek i obrażenia ciała w postaci zmiążdżenia kości twarzoczaszki jarzmowo-oczodołowej z przemieszczeniem odłamów. Powód poddany został zabiegowi operacyjnemu a leczenie szpitalne zakończone zostało 11.12.2012 roku. W ocenie powoda doznawane cierpienia fizyczne i psychiczne uzasadniają żądanie zapłaty zadośćuczynienia, zaś wina pozwanego nie budzi wątpliwości wobec skazania go prawomocnym wyrokiem karnym z 28 lutego 2013 roku za przestępstwo przewidziane w art. 157 par. 1 k.k. w związku z art. 57a par.1 k.k. Żądanie odszkodowania natomiast powód uzasadnił tym, że przez okres zwolnienia lekarskiego pobierał świadczenie w wysokości 80% swojego wynagrodzenia.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany D. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania w sprawie, zarzucając, iż w zakresie żądania odszkodowania powód w żaden sposób nie wykazał sposobu wyliczenia i podstaw żądania w tym zakresie, natomiast w zakresie zadośćuczynienia w ocenie pozwanego nie zachodzą podstawy do jego uwzględnienia, ponieważ to powód doprowadził do zaistniałej sytuacji, a impulsywna reakcja pozwanego było jedynie reakcją na zachowanie powoda. Uwzględnienie żądania utożsamia pozwanego z naruszeniem zasad współżycia społecznego, bowiem pozwany jako funkcjonariusz służby więziennej zmuszony był do odejścia ze służby i od tego czasu pozostaje bez pracy a ma na utrzymaniu małoletnie dziecko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 11.10.2012 roku na terenie marketu (...) w B. przy ul. (...) pozwany uderzył powoda pięścią w twarz z dużą siłą. W wyniku uderzenia powód stracił przytomność i uderzając głową o powierzchnię przy bezwładnym upadku doznał rozległego złamania – zmiążdżenia kości twarzoczaszki jarzmowo-oczodołowej po stronie lewej z przemieszczeniem odłamów. Powód został poddany zabiegowi operacyjnemu nastawienia lewej kości jarzmowej, a leczenie szpitalne zostało zakończone 11.12.2013 roku.

Powód po zabiegu odczuwał ból przy najdrobniejszej mimice twarzy, posiłki mógł przyjmować jedynie w postaci płynnej. Twarz powoda była obrzmiała, porozbijana i posiniaczona.

Dowód: dokumentacja medyczna i fotograficzna k.11 – 14, 20, 59 – 79

Powód kontynuował leczenie w (...) Wojewódzkiego Centrum Medycznego w O. na Oddziale (...) Szczękowo-Twarzowej. Lekarz prowadzący podczas ostatniej wizyty stwierdził, że skutki obrażeń odczuwalne mogą być jeszcze przez długi czas. Powód nadal odczuwa dolegliwości w postaci braku czucia, odrętwienia lewej części twarzy. Powód poza pracą zawodową, angażował się także w życie rodzinne. W chwili zdarzenia pierwszy syn powoda miał 13 miesięcy i powód pomagał w czynnościach codziennych i opiece nad synem żonie, która jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Dowód: przesłuchanie powoda

Decyzja Burmistrza z dnia (...)roku- k. 17

Pozwany prawomocnym wyrokiem karnym z 28 lutego 2013 roku został skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby trzech lat za przestępstwo przewidziane w art. 157 par. 1 k.k. w związku z art. 57a par.1 k.k., polegające na tym, że w dniu 11 października 2012 roku na terenie marketu B. w B. dopuścił się obrażeń ciała u T. R., w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości twarzoczaszki jarzmowo – oczodołowej po stronie lewej naruszające czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dokonał publicznie i z oczywiście błahego powodu. Zasądzono też na rzecz powoda nawiązkę w kwocie 500 zł.

Dowód: wyrok w sprawie karnej (...)

Pismem z dnia 9.10.2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 10 000 zł tytułem odszkodowania do dnia 15.10.2013 roku

Dowód: wezwanie do zapłaty

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w ocenie Sądu zasługuje na uwzględnienie co do zasady, aczkolwiek w innej wysokości aniżeli przez powoda żądana. Okoliczności zdarzenia w świetle wyroku karnego SR w Brzegu z dnia 28.02.2013 roku nie budzą wątpliwości. Z mocy bart. 11 k.c. sąd związany jest skazującym wyrokiem karnym. Tym samym wina pozwanego w wywołaniu obrażeń ciała powoda jest oczywista, jak również zakres doznanych przez powoda obrażeń. Pozwany

argumentując swoje stanowisko w sprawie usiłował dowieść, że to powód przyczynił się do zaistniałego zdarzenia swoim zachowaniem. O ile nawet istotnie powód nieprawidłowym manewrem, wymuszając pierwszeństwo przejazdu, to ocenianie tej okoliczności w kategoriach przyczynienia się powoda do powstałej szkody, zarówno w świetle orzeczenia sądu karnego jak i zasad współżycia społecznego uznać należy za niedopuszczalne. Z zeznań pozwanego wynika, że jego irytacja wynikała z faktu, że zniszczeniu, wskutek nieprawidłowego manewru samochodu kierowanego przez powoda, uległy cenne modele pływające, które przewoził w swoim samochodzie. Fakt ten w żaden jednak sposób nie usprawiedliwia agresywnego zachowania pozwanego, skutkującego doznanymi przez powoda obrażeniami ciała. Jako funkcjonariusz służby więziennej pozwany nie tylko prawnie ale i moralnie zobowiązany był do zachowania zgodnego z prawem i dobrymi obyczajami. Nadto dysponował pozwany umiejętnościami z zakresu sztuk walki, co tym bardziej w świetle etyki sportowej i posiadanych umiejętności obliguje do szczególnie wyważonych i akceptowanych społecznie zachowań. Tymczasem pozwany wykorzystał niejako swoje umiejętności, zadając powodowi tak dotkliwy cios. Orzekając zatem o wysokości zadośćuczynienia wziął Sąd pod uwagę rodzaj doznanych obrażeń, ich uciążliwość dla życia powoda i obecny stan zdrowia będący konsekwencją doznanych urazów. Przewidziana w art. 444 par. 1 i 2 k.c. krzywda, za którą Sąd może przyznać poszkodowanemu, na podstawie art. 445 par.1 kc, odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne jak i cierpienia moralne. Chodzi zatem o cierpienia fizyczne w postaci bólu, niedogodności ruchowych, ograniczeń i braku sprawności i związane z nimi ujemne przeżycia psychiczne będące następstwem uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Przyznana tytułem zadośćuczynienia kwota pieniężna ma za zadanie przede wszystkim złagodzić tych cierpień.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zostały one wypracowane przez judykaturę, a przede wszystkim orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tak więc kompensacyjny charakter zadośćuczynienia wymaga, aby stanowiło ono odczuwalną ekonomicznie wartość, adekwatną do doznanej krzywdy, aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa i utrzymywać się w rozsądnych granicach (wyroki z dnia 26 lutego 1962r., CR 902/61, z dnia 24 czerwca 1965r., (...) 203/65). Mając zatem na względzie stopień doznanego uszkodzenia ciała, cierpienia fizyczne doznawane przez powoda, cierpienia moralne związane z wyłączenia z normalnego funkcjonowania, trudnego w okolicznościach rodzinnych powoda Sąd, uznał, iż kwota 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu orzeczonej nawiazki w kwocie 500 zł spełnia w odniesieniu do powoda swoje ustawowe przesłania. Wysokość zadośćuczynienia określonego przez Sąd ma charakter ocenny, uznaniowy, odnoszący się do indywidualnych okoliczności konkretnego przypadku. Nie oznacza to jednak całkowitej dowolności w przyznawaniu należnego osobie poszkodowanej zadośćuczynienia. Jest ono bowiem wypadkową wielu okoliczności, na które składają się przede wszystkim charakter urazu, rozmiar doznawanych cierpień, skutki zdrowotne doznanych urazów i wpływ doznanego wypadku i jego konsekwencje na jakość życia osoby poszkodowanej. Powód w chwili doznania wypadku była osobą młodą, odpowiedzialną nadto za rodzinę i będącym jej filarem wobec faktu, że opiekował się niepełnosprawną żoną i 13 miesięcznym dzieckiem. Brak możliwości pełnego uczestniczenia w życiu rodziny i obowiązkach rodzinnych stanowiło oczywistą, nie wymagającą dowodu okoliczność potęgującą rozmiar doznanej krzywdy. Nie bez znaczenia dla oceny rozmiaru krzywdy powoda są także cierpienia natury moralnej i psychicznej. Wymagał bowiem powód pomocy ze strony rodziny po zabiegu, podczas gdy to on winien pomagać swojej partnerce w opiece nad dziećmi. Ponadto oczywistym wydaje się także odczuwanie wstydu, zażenowania i dyskomfortu życiowego wynikającego z wyglądu po zabiegu, kiedy to twarz powoda była posiniaczona i obrzmiała .Tak więc rozmiar urazów, związane z nimi cierpienia i niedogodności życiowe noszące znamiona cierpień psychicznych, utratę zdrowia, cierpienia fizyczne doznane wskutek samego zdarzenia jak i doznawane w trakcie leczenia oraz nadal przez powoda odczuwane uzasadniają w pełni ocenę, iż zasądzona kwota cierpienia te i dolegliwości złagodzi i skompensuje. W ocenie Sądu żądanie w pozostałym zakresie jest wygórowane, nie może bowiem przyznane zadośćuczynienia prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Od momentu zakończenia leczenia w 2012 roku (zaświadczenie lekarskie z 12.11.2012 roku – k. 14) pozwany nie leczył się i nie korzystał z żadnych porad lekarskich. Leczenie zostało zakończone i poza podniesionymi przez powoda dolegliwościami nie wiążą się skutki urazu z żadnymi dodatkowymi cierpieniami czy dysfunkcjami w pracy organizmu powoda i w funkcjonowaniu w codziennym życiu. Dlatego też, mając powyższe na uwadze, orzeczono zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem powoda. Powód wzywał pozwanego

do zapłaty należności wyznaczając termin 15.10.2013 roku. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu w żaden sposób, zatem pozostaje w zwłoce ze spełnieniem świadczenia, co uzasadnia zasądzenie odsetek na podstawie art. 481 k.c.

Zgodnie z art. 444 par. 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Żądanie dotyczące odszkodowania z tytułu utraconych zarobków znajduje usprawiedliwienie prawne w treści art. 361 §2 kc, statuującego zasadę pełnego odszkodowania wynagrodzenia szkody w mieniu. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody. Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu przepisów kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że odszkodowanie obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł jak i korzyści, które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkoda w postaci utraconych korzyści ma zawsze, z istoty swej, charakter hipotetyczny. Istotne jest jednak to, że szkoda taka musi być przez poszkodowanego wykazana. Tymczasem powód żądając odszkodowania z tytułu utraconych zarobków w kwocie 10.000 zł. ograniczył się jedynie do przedstawienia zaświadczenia o zarobkach (vide k.18), z którego nie sposób wyprowadzić żadnych wniosków ani wyliczeń. To na powodzie, zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c. spoczywał ciężar przedstawienia faktów i dowodów na poparcie swojego żądania. Co więcej w replice do sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, mimo podnoszonych w sprzeciwie argumentów dotyczących kwestii odszkodowania nie przedstawił zestawienia wykazu faktycznie otrzymanego wynagrodzenia za okres korzystania ze zwolnienia lekarskiego i hipotetycznego, które otrzymałby powód, gdyby nie korzystał ze zwolnień lekarskich na leczenie skutków urazu wywołanych czynem niedozwolonym pozwanego. Dlatego żądanie powyższe jako nieudowodnione rachunkowo zostało oddalone.

Obciążenie pozwanego kosztami postępowania uzasadnia art. 98 kpc, gdyż powód wprawdzie uległ przeciwnikowi w znacznej części, to jednak co do zasady w zakresie zadośćuczynienia jego żądanie zostało uwzględnione.